# MAGAZIN Sportiv

### Cîteva entuziaşti pionieri ai zborului

## Jules Verne, Camille Flammarion, Guy de Maupassant — zburători cu balonul...

În cursul cercetărilor asupra unor evenimente aeronautice din trecut, am avut surpriza să întîlnim şi nume celebre, ale căror purtători au avut marele curaj să se avînte în văzduh acum aproape un secol.

Astfel, în una din cunoscutele lucrări de istorie a aeronauticii, intitulată „Histoire de l'Aeronautique", Jules Verne e pomenit în două împrejurări: întîia oară, în 1866 cînd, alături de Victor Hugo, George Sand, Alexandre Dumas, tatăl şi fiul, şi alţi scriitori şi savanţi, se număra printre membrii „Societăţii pentru încurajarea navigaţiei aeriene". De altfel, primul roman al lui Verne, apărut în 1863, este *„Cinci săptămîni în balon"*. Şi nu trebuie uitat că, încă în 1851, Jules Verne a scris nuvela *„O dramă în aer"* publicată în foileton şi apărută apoi în volum. Totuşi, Jules Verne n-a zburat decît o *singură dată* în viaţa lui: în 1873, la Amiens, cu Eugene Godard, unul din cei zece membri (bărbaţi şi femei) ai familiei Godard, toţi faimoşi aeronauţi, care ani de-a rîndul au făcut temerare ascensiuni cu balonul.

La rîndul lui, ilustrul astronom Camille Flammarion a zburat la 1867, tot cu Eugene Godard. Flammarion a făcut două zboruri de lungă durată pentru observaţii ştiinţifice, care au rămas celebre: la 23—24 iunie 1867, de la Paris la La Rochefoucauld, lîngă d'Angoulême, în 11 ore şi 25 minute, iar la 14—15 iulie, acelaşi an, la Solingen, lîngă Köln (Germania) în 12 ore şi 30 minute. Flammarion a făcut remarcabile observaţii pentru cercetările sale astronomice.

În 1887, unul dintre valoroşii creatori în domeniul aerostaţiei libere de la sfîrşitul secolului XIX era francezul Maurice Mallet. Acesta primea în nacela sa şi pasageri amatori, printre care *„unul dintre cei mai celebri a fost Guy de Maupassant"*, menţionează „Histoire de l'Aeronautique".

Balonul se numea „Horla" şi o fotografie a imortalizat clipa cînd s-a ridicat în aer la La Vilette, avînd la bord pe Guy de Maupassant împreună cu aeronauţii Jovis şi Malet.

S. ALBU

## POŞTA MAGAZIN

NICOLAE NEAGU, MORENI. Ne scrieţi că răspunsul dat, deunăzi, cititorului Andrei Panciu din Constanţa este *„complet eronat"*, fiindcă am scris că Emil Frăţilă a trecut la Petrolul venind din Rîmnicu Vîlcea (lucru cu care sînteţi de acord şi dv), fără a aminti şi faptul că el este născut la Moreni, unde şi-a început activitatea fotbalistică (la A. S. Flacăra). Ne facem autocritica! Ce se întîmpla însă dacă în loc de „9" cu cît a fost notat în meciul Petrolul—Dinamo Piteşti, Frăţilă ar fi luat nota... 4? Aţi fi spus că e din Rîmnicu Vîlcea şi că nici n-a călcat pe la Moreni!

ION PASCU, BRĂILA. 1) Handbalistul Ion Mozer are 1,91 m înălţime. Vîrsta lui: 28 de ani. 2) Federaţia

internaţională de atletism a omologat faimosul „51,9" sec. realizat de atleta nord-coreeană Sin Kim Dan pe 400 m.

OCTAVIAN ŞTEFĂNESCU, CURTEA DE ARGEŞ. Pentru meciul cu Cehoslovacia doriţi ca naţionala noastră să aibă următoarea alcătuire: Ionescu — Popa, Nunweiller III, Hălmăgeanu, Greavu — Ghergheli, Georgescu — Pîrcălab, Ivansuc, Adam, Creiniceanu. N-am nimic împotrivă, mai ales că nu fac parte din comisia de selecţie. Dar ce facem cu cellalţi cititori, care au şi ei preferinţele lor? Ar trebui să prezentăm o echipă formată dintr-o... sută de jucători şi nu avem voie decît 11. Dacă regulamentul n-ar fi atît de rigid...

ANDREI PECIU, SLATINA. Vreţi să ştiţi dacă va apare o carte în legătură cu Jocurile Olimpice de la Tokio? Da, ea se află în lucru la editura UCFS. Să-i urăm să apară cît mai curînd!

NEAGU MIHAI, PLOIEŞTI. După ce vă prezentaţi ca un *„înflăcărat suporter al Petrolului"*, ne întrebaţi ce se întîmplă dacă Badea se află în poziţie de şut, dar cînd trage, nejenat de nimeni, mingea se dezumflă şi intră totuşi în gol. Parafrazînd o cunoscută anecdotă, îmi permit să vă răspund cu o... întrebare: dv. ţineţi cu... mingea sau cu Petrolul? Asta ar fi culmea: după ce că fotbaliştii nimeresc atît de rar poarta, să se dezumfle mingea înainte de a intra în gol, astfel ca jocul să fie oprit şi reluat printr-o minge de arbitru!

I. ŞTEFAN, COMUNA MĂRCULEŞTI. De acord cu critica în... versuri pe care o adresaţi celor 19 membri ai consiliului asociaţiei sportive Textila din Botoşani, mari amatori de fotbal, care după ce echipa lor a căzut din categoria C în „regiune", organizează în sala de sport nunţi şi baluri:

*În această-mprejurare,*
*Ca să nu-şi piardă moralul,*
*Rămîn — şi nu-i de mirare —*
*Din fotbal numai cu... bal-ul!*

ION COTIGA, COMUNA MONTEORU. 1) La Melbourne, la box, România a cucerit 4 medalii: una de aur (Linca), două de argint (Mircea Dobrescu şi Gh. Negrea) şi una de bronz (Titi Dumitrescu). — 2) Jair, se pare, este un fel de Ionescu în Brazilia. Fotbalistul de la Sao Cristovao nu este acela care a jucat în meciul Brazilia — U.R.S.S. disputat nu de mult la Moscova.

AUREL BANU, BUCUREŞTI. Meciul Rapid—Ujpest din cadrul Cupei Europei centrale, încheiat cu scorul de 4—0 (0—0) pentru noi s-a disputat la 3 iulie 1938. Golurile Rapidului au fost marcate de Cuedan, Moldoveanu, Auer şi Bogdan. Acesta din urmă a înscris golul care avea să aducă calificarea Rapidului, în ultimul minut de joc... Formaţia bucureştenilor: Petrică Rădulescu — Wetzer II, Roşculeţ — Vintilă, Răşinaru, Raflnski — Bogdan, Moldoveanu, Auer, Lengheriu, Cuedan.

ION POŞTAŞU
Desen de
NEAGU RĂDULESCU

## Un lot de... 189 jucători

Acesta este numărul jucătorilor care se găsesc în pregătire în Brazilia, formînd grupul de bază în vederea campionatului mondial de fotbal din 1966. Ei sînt permanent urmăriţi şi utilizaţi în meciuri de antrenament, urmînd ca la începutul anului 1966 numărul acestor „probabili" să fie redus la 40.

Referindu-se la munca de selecţionare, Vicente Feola, antrenorul naţionalei, a spus următoarele:

**— Nu vom merge cu „nume", ci cu jucătorii cei mai buni, cei mai în formă. De aceea, în clipa de faţă nu pot să numesc sigur un singur jucător pentru campionatul mondial din Anglia".**

# Sportul pantelimonenilor

Puţini sînt bucureştenii mai vechi care să nu fi ştiut, măcar din auzite, de nefasta glorie antebelică a Pantelimonului. Fiindcă în anume vremi — cînd mahalaua aceasta îşi disputa cu „Ferentarii", cu „Grantul", cu „Teiul" ori cu cine ştie ce alt vestit cartier trista faimă a „străşniciei" periferice — fenomenul bătăilor cu adevărat „ca în filme" iscate la lumina vagă din crîşma lui Tănase Păun, era cronic. În ambianţa îndrăcitelor barbuturi ce se încingeau sub coama spitalului şi se tranşau, adesea, cu crestătura „şişului" cel mai rapid, fenomenul acesta părea singurul vestigiu de activitate energic-tinerească în satul de peste pod...

Şi totuşi, altul era fondul adevărat al tînărului de pe malul Colentinei... Numai că el nu s-ar fi putut impune decît cu greu în acele vremi...

...Ca şofer de piaţă pe „Fordul" model 1919, nea Petrică Şiu nu cîştiga cine ştie cît. Aşa că, dincolo de familia pe care — oricît se străduia — nu reuşea, totdeauna, s-o îndestuleze, nu-şi mai îngăduia nimic în viaţă. Nimic în afară de o pasiune: fotbalul. Prin '36, cu cîţiva băieţi, desculţi dar numai inimă, înjghebase o „ichipă". Mai cu ghete, mai fără, echipa făcuse rost chiar şi de cîteva tricouri. Întregită cu vreo trei înaintaşi din cartierele învecinate (Pantelimonul n-avea pe atunci fotbalişti nici măcar pentru un „11"), nea Petrică a înscris-o într-un soi de campionat districtual, după ce — din mărunte şi aleatorii economii — se făcuse rost de o minge. Deplasările erau asigurate tot de nea Petrică, aşa cum se putea, cu „Fordul" său veşnic strănutător şi în care, din motive de spaţiu, băieţii călătoreau înghesuiţi cît mai înăuntru, pe scară, pe roata de rezervă...

Dar au venit după cîţiva ani concentrările. Şi, nu mult după ele, războiul. Echipa s-a risipit... A venit însă şi ceasul izbăvirilor... Şi iată şi vara lui '46. Tarele unei lumi apuse se răzbunau postum. Nemiloşi, dinţii foamei rodeau mărunt şi perfid în stomacurile pantelimonene, şi aşa nu prea deprinse cu saţiul. Dar, oricît era de greu, oricît erau de majore imperativele momentului, alt vînt bătea acum pe malul Colentinei. Din cei ce s-au întors acasă, ca şi din alţii ce se mai ridicaseră, între timp, s-a înjghebat, din nou, echipa! De data asta erau chiar ceva mai mulţi. De aceea i-au şi zis ei — totuşi, cam pretenţios — „asociaţie sportivă". Pasiunea era însă mare! Au dat chiar — gratuit — şi un festival artistic, pentru mai multă popularizare. În entuziasmul localnicilor de toate vîrstele, improvizînd adhoc, declamau pe scenă fotbaliştii:

*„Fără ghete, fără minge,*
*A.S.P.-ul tot învinge!"*

Nu învingeau mereu pantelimonenii. Dar aşa cum erau atunci, desculţi, pestriţi şi cam flămînzi, îndîrjirea lor pentru sport însemna mai mult decît o victorie. Mai cu petiţii, mai cu pumnul în mese birocrate, comuniştii satului n-au lăsat-o pînă ce băieţii n-au primit şi o minge. S-a jucat atunci marele meci al comunei: „Pantelimon 1936"—„Pantelimon 1946". De o parte — „veteranii", de alta — „bobocii". Şi ce meci a fost acela! Dorind să arate tot ce pot, tot ce ştiu mai bine, au jucat „bobocii" din tot sufletul. Din toată fiinţa. Şi multe gafe tehnice le-au iertat în după amiaza aceea de vară cei peste 2 000 de localnici veniţi să-i vadă.

„1936—1946" s-a terminat nul: 3—3. Dar adevăratul, marele rezultat nu mai era cîtuşi de puţin nul. Începutul se făcuse! Vertiginos, sportul cîştiga tot mai mulţi adepţi. An de an, acolo unde munceau, la „Republica" ori la „23 August", la „Electrocablul" sau la „Acumulatorul", la F.R.B. ori la „Electroaparataj", tinerii de pe malul Colentinei se realizau ca oameni şi cetăţeni, iar în lunca Pantelimonului îşi făceau de lucru cu mingea. În orele libere, aproape în fiecare după-amiază, împărţiţi — după delimitarea rămasă celebră — în „tineri" şi „bătrîni" („bătrînii" devin imediat ce şi-au satisfăcut stagiul militar) îşi dispută balonul magic pînă cînd Luna — singurul cronometru respectat în aceste cazuri — îi trimite la căminul cultural, la şah, film, reviste tenis de masă ori repetiţii de cor şi dansuri...

Acum, pasiunea-i generală. Generală şi... ereditară. Astăzi, satul care în '36 n-avea un „11" complet, numără 192 de fotbalişti legitimaţi în diferite echipe de raion, juniori, regiune şi oraş. N-au lipsit nici „vîrfurile". În anii de după eliberare au plecat din „atelierul" pantelimonean spre secţii de performanţă Constantin Banu şi Nicolae Tudor (Dinamo Obor), Gheorghe Minică (I.M.U Medgidia), Ştefan Georgescu (Progresul Buc.) Ch. Buzatu (Metalul Buc.), Constantin Mihalache (Dinamo Bacău). Tot pe aici „umbla" cîndva la abecedarul fotbalului Drăgan, fostul atacant petrolist. Apoi, tot la „atelierul" acesta, cînd juca la „Titanii", se mai „finisa" cel ce avea să devină stop rul de nădejde şi lungă durată al naţionalei: Apolzan...

Prezenţa la „atelier", desigur, nu-i obligatorie. Şi totuşi, există un om care — de aici — nu lipseşte niciodată. Deşi e puţin... cărunt, se descurcă încă bine în faţa celor de 18 ani. De regulă, adversaru-i direct din echipa tinerilor, e chiar... fiul său! Are 44 de ani şi (chiar dacă vestitele-i „foarfeci" nu-i mai ies ca odinioară), pasiunea cu care joacă impune respectul unanim. Păstrînd toate proporţiile, recunoşti un „Petchowski" al locului.

E veteranul incontestabil al pantelimonenilor: Tică Achim.

★

MECIUL din după-amiaza aceasta s-a sfîrşit de mult. Gazonul a rămas pustiu iar dinspre pădure inundă umbra înserărilor... Numai pe banca de sub dudul cel bătrîn mai zăboveşte, îndelung, un om ca într-o visare... O expresie de calm luminos îi trădează interioarele împlinirii pînă cînd, dinspre căminul cultural, izbucneşte tumultuos peste satul de odinioară corul pantelimonenilor. Atunci omul zîmbeşte cu satisfacţie de bunic şi, ridicîndu-se fără grabă, cum stă bine la vîrsta tîmplei de argint, se îndepărtează cu paşi rari, măsuraţi, de tihnă...

Cît a trecut, oare, de cînd conducea un Ford vechi, model 1919? Că parcă acum e mai tînăr ca atunci...

E. GEORGESCU-EGO

## „Exact 6 metri şi 52 de centimetri"

*Autoarea a nenumărate performanţe mondiale apare de data aceasta în postura de... martoră a unui nou record.*

*Iolanda Balaş priveşte prin ,pîlnia măsurătorului optic de la lungime şi citeşte:* „Exact 6 metri şi 52 de centimetri". *Atît a sărit Viorica Viscopoleanu la semifinala „Cupei Europei" de la Constanţa.*

*Peste cîteva clipe Ioli îşi va felicita prietena pentru victorie şi pentru acest nou record republican, care constituie — totodată — una dintre cele mai bune performanţe mondiale ale sezonului.*

(Foto: T. Roibu)

## Eroii jocurilor olimpice antice

Cel mai celebru atlet al antichităţii a fost Milon din Crotona care, după ce s-a distins la lupte ca adolescent, a cîştigat de 6 ori cununa din ramuri de măslin la jocurile olimpice (în anul 540 şi apoi, la rînd, din 532 pînă în 516 î.e.n.). În luptă se arăta îndemînatic, folosindu-şi bine talia herculeană. Milon era atît de puternic încît uneori îşi descuraja adversarii: la una din ediţii a cîştigat titlul... fără adversari, ceea ce i-a adus porecla de *aconiti* (adică învingător fără să atingă nisipul). Forţa lui Milon devenise proverbială, astfel că anecdotica vieţii lui cuprinde numeroase episoade, adesea legendare. Iată cîteva:

... Şi-a ridicat singur pe soclu propria-i statuie.

... Într-o zi, a parcurs stadionul cu o juncă de 4 ani pe umeri, pe care a ucis-o el însuşi cu o singură lovitură de pumn.

... Lăcomia lui era în raport direct cu forţa. Mînca la o masă 4 kg de carne, tot atîta pîine şi bea peste 4 l de vin.

## TABLE DE ŞAH MICROSCOPICE

Tehnicianul dentar Akrem Gadjiev din Baku a montat pe un postament de marmură 11 piese de şah, din care un rege şi trei pioni din aur, iar restul din argint. Cea mai mare din aceste piese — regele — are înălţimea de 0,3 mm şi este mai subţire decît un fir de păr.

În coroana regelui, meşterul a introdus două table de şah microscopice, din care prima are fixată pe ea... 6 piese. Această tablă de şah, cu piesele respective, poate fi văzută doar la o mărire de douăzeci de ori. Cea de-a doua tablă de şah montată în coroana regelui este de dimensiuni relativ mai mari.

Ambele table de şah microscopice sînt confecţionate din plăcuţe de aur şi argint, iar piesele sînt şi ele aurite sau argintate pentru a putea fi deosebite la culoare.

Pentru a realiza piesele şi tablele de şah microscopice, Akrem Gadjiev a lucrat mai mulţi ani.

## DE TOATE

Se pare că recordurile cele mai „rezistente" sînt cele de echitaţie. Astfel, recordul mondial la săritura în înălţime este deţinut din 1949 de Lavraguibel (Chile), care a trecut cu calul „Huasso" peste un obstacol înălţat la 2,57 m, iar cel de lungime îşi păstrează valabilitatea din 1951, cînd Lopez del Huerro, cu calul „Amado Mio", a sărit 8,30 m.

Şi o concluzie în legătură cu aceste recorduri: calul sare la o înălţime mai mare decît omul, iar acesta sare mai departe.

Boxerul american de culoare Willy Mc Clure, cîştigătorul medaliei de aur la categoria mijlocie-mică la Jocurile Olimpice de la Roma, a fost numit profesor de educaţie fizică la Universitatea din Toledo. Un ziarist din S.U.A. semnalează că el este foarte respectat de către elevii săi.

## VARIETĂŢI PUGILISTICE

● Cel mai mare număr de spectatori prezenţi la o reuniune de box desfăşurată în Europa a fost cel înregistrat în anul 1930, la meciul dintre Primo Carnera şi Paolino Uzcudum. Au asistat 81 313 spectatori.

● Campion mondial două zile! Nu e o greşeală: doar două zile a deţinut titlul de campion mondial la categoria semigrea, Peter Crawley.

Întîlnindu-se cu Jim Ward, el a învins prin K.O. în repriza a 11-a, devenind astfel campion mondial. 48 de ore mai tîrziu Crawley a anunţat că renunţă şi la titlu şi la box.

## „Spectacolele" săptămînii

Siderurgistul Galaţi: DRAGOSTE LA 0... puncte

Petrolul Ploieşti: ERUPŢIA

Dinamo Piteşti: CURG APELE TULBURI

Farul Constanţa: ÎNTUNERIC ÎN PLINĂ ZI

*...şi „romanul" zilei:*

Ştiinţa Timişoara: TOATE PÎNZELE SUS!

*NICULAE STIOLICA*
Bucureşti